

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/111/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5423200586
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5423200586.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Zuzany Krivdovej (sudkyne spravodajkyne), v sporovej veci žalobcu: Mesto Dolný Kubín, so sídlom v Dolnom Kubíne, Hviezdoslavovo námestie 1651/2, IČO: 00314463, právne zastúpeného: ALTER IURIS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Tolstého 9, IČO: 36708771, proti žalovanému: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. – F., F. G. XXXX/X, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Brož, s.r.o., so sídlom v Ružomberku, A. Bernoláka 1400/7, IČO: 52959601, v spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. DK-5C/22/2023-241 zo dňa 13. novembra 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.
Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že žalobca je výlučným vlastníkom (podiel 1/1) nehnuteľnosti – pozemku parc. KN-E č. 289/1 – orná pôda o výmere 205 m², zapísaného na LV č. XXXX pre obec D. E. a k. ú. F. (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2.
Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že v prejednávanej veci žalobca výstižne vo svojej žalobe (najmä v časti uvedenej pod bodom 2.5. napadnutého rozsudku) zhrnul zistenia vyplývajúce zo Znaleckého posudku č. 1/2023 vypracovaného dňa 15.02.2023 A. H. I. (znalcom z odvetvia kataster nehnuteľností – ďalej len „Znalecký posudok“) ohľadne „historického“ vývoja evidencie plochy zodpovedajúcej spornej nehnuteľnosti, a to od 70. rokov 20. storočia až do súčasnosti. Z nich nesporne vyplýva, že sporná nehnuteľnosť predstavuje časť pôvodnej PK parcely č. 289 – roľa o výmere 2805 m² zapísanej v PK vložke č. XX k. ú. F., ktorú vcelosti odkúpil od jej vtedajšieho výlučného vlastníka I. J., nar. XX.XX.XXXX (ten bol zapísaný ako jej pozemkovoknižný vlastník v podiele 3/4-ín pod B1 a v 1/4-ine – pod B2 bola jeho pozemkovoknižnou vlastníčkou jeho sestra K. J., po ktorej podiel zdedil I. J., ako to vyplýva z dedičského rozhodnutia D 185/66 zo 07.01.1967) vtedajší Československý štát v zastúpení MsNV v Dolnom Kubíne kúpnu zmluvou z 18.09.1972 (príloha P5a Znaleckého posudku). Geometrickým plánom č. 7641/0740-72 z 18.09.1972 bola uvedená PK parcela rozdelená na EN parc. č. 289/1, 289/2 a 289/3. Ďalším geometrickým plánom č. 761/0760-72 bola EN parc. č. 289/1 rozdelená na EN parc. č. 289/1 a EN parc. č. 289/4. EN parc. č. 289/4 – lúka o výmere 632 m² zostala zapísaná na LV č. X, na ktorom boli pôvodne zapísané aj ostatné novovytvorené EN parcely z PK parcely č. 289, keď sporná nehnuteľnosť predstavuje časť EN parcely 289/4. Po účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších zmien (ďalej len „ZoMO“) nebola parc. EN 289/4 zapísaná (ako

ostatné nehnuteľnosti, ku ktorým došlo podľa ZoMO k prechodu vlastníctva zo štátu na žalobcu) na LV č. XXXX, na ktorom sú evidované žalobcom vlastnené nehnuteľnosti, a to z dôvodu, že po Technicko-hospodárskom mapovaní (ďalej len „THM“) v k. ú. F., ktoré prebiehalo v r. 1973 – 1974, po ktorom parcelné čísla po prevedenom geodetickom šetrení a zameraní parcel, neboli zhodné s parcelnými číslami EN pred THM a súčasne zameraný priebeh nového stavu nezodpovedal predchádzajúcemu evidovanému stavu v EN pred THM. Pretože EN č. 289/4 nemala po THM priradené parcelné číslo EN, nebolo ju možné zapísať do LV na jej vtedajšieho vlastníka (to by bolo možné len po zameraní EN parcely č. 289/4 novým geometrickým plánom).

Napriek tomu, že došlo ku kúpe celej PK parc. č. 289, bola uvedená nehnuteľnosť (v neidentickom stave) „prejednaná“ v dedičskom konaní po poručiteľovi I. J., nar. XX.XX.XXXX, zomrelom XX.XX.XXXX a podľa rozhodnutí sp. zn. D 293/88 z 18.04.1988 (v tzv. základnom dedičskom konaní), a to v podiele 3/4-ín a sp. zn. D 57/94, Dnot III 52/94 z 26.06.1995 v podiele 1/4-iny a túto mal „zdediť“ I. J., nar. XX.XX.XXXX. V dedičskom konaní sp. zn. D 57/94 sa tak stalo napriek tomu, že v identifikácii parcel tvoriacej podklad rozhodnutia je v stave C-KN zápis „celá parcela vykúp. KZ MsNV a gp. 761-0740-72 pod IBV – vz76/72“.

Predmetná nehnuteľnosť s jej geometrickým určením (zobrazením) na mape určeného operátu a parcelným číslom s určenou výmerou a kultúrou (parc. KN-E č. 289/1 – orná pôda o výmere 205 m²) bola v katastri zaevidovaná až na základe zápisu právoplatného rozhodnutia o schválení registra obnovenej evidencie pozemkov (ďalej aj len „ROEP“) k. ú. F. z 25.10.2013, právoplatného 26.11.2013 (spracovateľom ROEP bol DIBDIAKGEO s.r.o., Dolný Kubín, Beňovlehotská 2131/50) a spolu s parcelou KN-E č. 289/2 – orná pôda o výmere 41 m², boli zapísané do LV č. XXXX s evidovaným vlastníkom – I. J., nar. XX.XX.XXXX. Podľa uznesenia sp. zn. 7D/163/2017, Dnot 9/2018 po poručiteľovi I. J., nar. XX.XX.XXXX, zomrelom XX.XX.XXXX, obe parcely E-KN č. 289/1, 289/2 mala „zdediť“ vcelosti F. J., L. C., nar. XX.XX.XXXX, ktorá následne kúpnu zmluvou z 13.11.2019, ku ktorej bol vklad povolený 03.12.2019 pod č. V-2116/2019, spornú nehnuteľnosť previedla na žalovaného, ktorý je zapísaný ako jej výlučný vlastník na LV č. XXXX k. ú. F..

Práve v dôsledku chybného „vyriešenia“ vlastníckych vzťahov ohľadne predmetnej nehnuteľnosti pri spracovaní ROEP jeho zhotoviteľom, došlo k tomu, že ako jej vlastník bol v rozpore s existujúcim právnym stavom zaevidovaný I. J. titulom dedenia po jej bývalom vlastníkovi (vlastníkovi PK parcely, z ktorej bola vytvorená), hoci tento ešte za svojho života celú PK parc. č. 289 odpredal, a teda ku dňu svojej smrti už nebol vlastníkom akejkoľvek jej časti.

Zistenia znalca obsiahnuté v Znaleckom posudku vyhotovenom na základe spoločnej objednávky oboch strán sporu ako jeho zadávateľov, žiadna zo strán sporu nerozporovala.

Sporným bolo, či na existujúcej situácii mal mať nejaký podiel samotný žalobca, ktorého žalovaná strana vinila z toho, že pri spracovaní ROEP nemal dôsledne chrániť svoje práva k spornej nehnuteľnosti aj prostredníctvom svojho zástupcu v komisii ROEP, ktorý mal byť nečinným a nenamietajúcim uvedenú chybu, voči čomu sa žalujúca strana bránila tým, že daný nesúlad žalobca vtedy nemal ako zistiť, keďže nedisponoval kúpnu zmluvou z 11.07.1972, ktorej účastníkom nebol a nedisponoval ani geometrickým plánom č. 761-0740-72 z 02.09.1972, ktorým bola zameraná o. i. PK parc. č. 289 k. ú. F., ale všetkými týmito podkladmi disponoval zhotoviteľ ROEP-u a správa katastra, keď ani komisia ROEP nemala v danom čase odkiaľ vedieť, že tam má byť duplicitné vlastníctvo, nakoľko vtedy neexistovali dva listy vlastníctva, resp. nejaké dve verejné listiny znejúce na to isté parcelné číslo, aby to bolo zrejme komukoľvek. Naopak tvrdenie žalovaného, že on bol pri kúpe predmetnej nehnuteľnosti v čase jej kúpy dobromyseľný a nemal z čoho poznať, že predávajúca nebola jej vlastníkom, spochybňoval žalobca, tvrdiac, že dôkazom pochybnosti žalovaného o vlastníctve kupovanej nehnuteľnosti má byť už len to, že spoločne so žalobcom objednali u znalca vypracovanie Znaleckého posudku a poukazoval tiež na to, že rodičia žalovaného dvoma kúpnymi zmluvami z rôznych časových období, ktorých súčasťami boli aj geometrické plány, vedeli, že kupovali tiež časti bývalej PK parcely č. 289, keď zo zmluvy a aj z geometrických plánov bolo zrejme, že celá PK parc. č. 289 bola odkúpená od jej pozemkovoknižného vlastníka. Zároveň žalovaný z dôvodu ním uvádzanej svojej dobromyseľnosti pri kúpe predmetnej nehnuteľnosti v čase jej kúpy tvrdil, že je jej vlastníkom, poukazujúc na viaceré rozhodnutia najvyššieho a ústavného súdu, z ktorých má vyplynúť možnosť prelomenia zásady, že nikto nemôže previesť na iného viac práv, než má sám. Zástupca žalovaného na predbežnom prejednaní sporu (po predbežnom právnom posúdení veci) tiež uviedol, že žalovaný svoju obranu nestavia na vydržaní a uplynutí vydržacej doby.

K otázke, či samotná dobrá viera kupujúceho o tom, že prevodca je oprávnený takú nehnuteľnosť scudzit', existujúca v čase, kedy nadobúdala nehnuteľnosť zmluvou, ktorá bola zavkladovaná do katastra, má za následok nadobudnutie vlastníctva, hoci predávajúci v skutočnosti nebol jej vlastníkom, súd prvej

inštancie v súlade s uznesením Veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 27.04.2021 sp. zn. 1VObd/2/2020 poukázal na to, že na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo, a to ani v prípade, že na jeho podklade bol uskutočnený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Vzhľadom na právnu zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má, nemôže platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na inú osobu ten, kto je na základe absolútne neplatného právneho úkonu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník nehnuteľností. Dobrá viera nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje. V iných prípadoch právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje.

Hoci z vykonaného dokazovania napriek námietkam žalobcu nevyplývala (nebola preukázaná) nedobromyseľnosť žalovaného v čase kúpy predmetnej nehnuteľnosti od F. J. (s poukazom na § 130 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka stanovujúceho vyvrátenú právnu domnienku oprávnenosti držby, bolo na žalobcovi preukázať, že žalovaný pri kúpe dobromyseľný nebol), konštatoval, že táto skutočnosť a od nej sa odvíjajúca oprávnená držba sama o sebe nepredstavuje spôsobilý právny dôvod (titul) pre nadobudnutie vlastníctva.

K rozhodnutiam, na ktoré v danej súvislosti poukazovala žalovaná strana, súhrnne uviedol, že existujúcu „rôznosť“ názorov na právny status nadobúdateľa nehnuteľností od osoby zapísanej v katastri k takto kupovanej nehnuteľnosti, ku ktorej bol aj povolený vklad vlastníctva, ktorý bol v čase jej kúpy dobromyseľný, hoci predávajúci v skutočnosti jej vlastníkom nebol, posúdilo a zjednotilo od uvádzaného stanoviska, ktoré je prakticky v súlade aj so staršou judikatúrou, práve vyššie uvádzané rozhodnutie Veľkého senátu, pričom rozhodnutia, na ktoré poukazovala žalovaná strana, sú staršieho dáta, než dané zjednocujúce rozhodnutie. Dokonca aj týmito rozhodnutiami „naznačovaná“ možnosť ochrany práv držiteľa, ktorý bol dobromyseľný v čase kúpy nehnuteľnosti od nevlastníka, takéto situácie naznačovala len ako výnimočné, ak skutočne šlo o prípad, kedy bol skutočný vlastník reálne „nedbalým“ o svoje práva, čomu tak v prejednávanej veci nebolo s ohľadom na to, kedy a v akej súvislosti sa obe strany sporu dozvedeli o možnej chybe pri spracovaní ROEP (obaja sa to dozvedeli od geodeta zameriavajúceho práve na žiadosť žalovaného predmetnú nehnuteľnosť za účelom jej následného rozdelenia geometrickým plánom).

Aktuálne už žalovaný ani nemôže byť dobromyseľný, a to minimálne (najneskôr) od času, kedy sa mal možnosť oboznámiť so zisteniami znalca obsahnutými v Znaleckom posudku. S ohľadom na konkrétne skutočnosti, ktoré vyplývali z vykonaného dokazovania, teda, ak aj v čase kúpy bola dobromyseľná aj predávajúca a ešte pred ňou aj jej manžel, po ktorom mala predmetnú nehnuteľnosť zdediť, bolo by možné započítať takúto držbu (§ 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka) len za obdobie, odkedy bol I. J. zapísaný ako vlastník predmetnej nehnuteľnosti na LV s jej konkrétnym zobrazením na mape určeného operátu, k čomu došlo až zápisom diela ROEP do katastra schváleného rozhodnutím právoplatným 26.11.2013. Aj v takom prípade by celková „oprávnená držba“ nedosahovala zákonom stanovenú hranicu 10 rokov, keď by predstavovala maximálne cca 9 rokov, keď navyše už aj pred samotným vypracovaním Znaleckého posudku a jeho oficiálnym doručením stranám sporu existovali konkrétne skutočnosti spôsobilé spochybníť dobromyseľnosť žalovaného, keďže k zisteniu „chyby“ malo dôjsť v súvislosti so zisteniami geodeta pri zameriavaní pozemkov pre vypracovanie geometrického plánu objednaného žalovaným a vtedy geodet na to upozornil aj žalobcu, čo sa podľa žalobcu udialo niekedy v r. 2021 – 2022, po čom začali strany sporu o danej záležitosti spolu rokovať prinajmenšom od jari 2022. Aj žalovaný na pojednávaní potvrdil, že problémy súvisiace s predmetnou nehnuteľnosťou začali vznikať až v čase, kedy si dal vyhotoviť u DIBDIAKGEO geometrický plán na rozdelenie predmetnej nehnuteľnosti, ktoré zameranie robil I. M., ktorý ho informoval, že sú tam určité problémy a potom sa na to bol pozrieť aj pracovník žalobcu p. N.. Sám žalovaný si bol zrejme vedomý toho, že ani v prípade započítania času prípadnej oprávnenej držby jeho predchodcov, by neuplynula potrebná vydržacia doba do času, kedy preukázateľne prestal byť dobromyseľným, že mu predmetná nehnuteľnosť patrí a prestal byť dobromyseľným (jeho držba sa tak stala neoprávnenou) práve preto, že zistil, že túto kupoval od nevlastníka.

Žalovaný fakticky tvrdil ako titul svojho vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti niečo, s čím platný právny poriadok nespája účinky nadobudnutia vlastníctva. Ak by tomu malo byť tak, že samotná oprávnená držba existujúca v čase uzatvorenia scudzovacieho úkonu, trvajúca následne hoc aj len krátko, mala automaticky spôsobiť stratu vlastníctva skutočného vlastníka veci dotknutej takýmto úkonom, takýto názor by súčasne viedol k obsolentnosti dlhodobo v našom právnom poriadku existujúceho inštitútu vydržania ako originárneho spôsobu nadobudnutia vlastníctva, vyžadujúceho ako predpoklad

nadobudnutia vlastníctva (aj) nepretržité trvanie oprávnenej držby po celú zákonom stanovenú vydržačiu dobu. V danej súvislosti nemá žalovanému možnosť poskytnúť akúkoľvek ochranu, keďže tento aktuálne už má status neoprávneného držiteľa nehnuteľností. Naopak ochranu s poukazom na § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí poskytnúť práve žalobcovi, ktorý svoje vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti, napriek existujúcemu stavu evidovania v katastri, nestratil, pričom jeho žaloba je spôsobilým prostriedkom pre zabezpečenie súladu zápisu v katastri s existujúcim právnym stavom, nakoľko rozsudok na jej základe vydaný je záznamu schopnou listinou.

K ďalším námietkam žalovaného súvisiace s „delimitačným protokolom“, súd prvej inštancie uviedol, že k prechodu vlastníctva zo štátu na obce definovaného v § 2 ods. 1 ZoMO, s poukazom na § 2 ods. 7 ZoMO došlo ex lege dňom účinnosti ZoMO (dňom 01.05.1991). Vplyv na uvedený prechod nemala skutočnosť, či všetok majetok, ktorý takýmto spôsobom zo štátu prešiel do vlastníctva príslušnej obce, bol zahrnutý v písomnom protokole (resp. tzv. delimitačnom protokole) spísanom s poukazom na § 14 ods. 1 ZoMO, ktorý preto mal len deklaratívnu povahu a slúžil najmä pre účely zaevidovania tohto prechodu do katastra nehnuteľností. Preto skutočnosť, že predmetná nehnuteľnosť nebola v delimitačnom protokole zahrnutá (a ani nemohla byť zahrnutá z dôvodov vyplývajúcich zo zistení znalca) nemôže mať akýkoľvek vplyv na to, či je žalobca v tomto spore aktívne vecne legitimovaný.

Žalovaný prvýkrát až na pojednávaní začal tvrdiť ako dôvod, pre ktorý žalujúca strana nie je oprávnená žiadať prevod predmetnej nehnuteľnosti na seba s poukazom na § 15c ods. 1 ZoMO, to, že táto má byť čiastočne zastavaná v súvislosti s čím poukázal iba na geometrický plán tvoriaci prílohu P19 Znaleckého posudku, v ktorom je zákres červenými čiarami častí označených ako 1 a 2, predstavujúcich častí predmetnej nehnuteľnosti, ktoré súčasne predstavujú zameranú parc. KN-C č. 162/2 o celkovej výmere 140 m², ohľadne ktorej je uvedená kultúra zastavaná plocha – dvor. Tvrdil, že na tejto ploche sa nachádza nehnuteľnosť – stavba a iné zastavané časti. Súd prvej inštancie k tomu uviedol, že z uvádzanej prílohy (č. I. 218 – 220) nevyplýva žalovaným tvrdená skutočnosť, a to, že by ním uvádzané časti parc. KN-C č. 162/1, predstavujúce časť predmetnej nehnuteľnosti, mali skutočne byť (ako to len tvrdil) reálne zastavané nejakou stavbou. Je tam síce uvádzaná kultúra – zastavaná plocha, ale hneď pod tým je v zátvorke konkretizované, že ide o „dvor“, keď na rozdiel od parcely KN-C č. 162/1 ďalšia s ňou susediaca nehnuteľnosť – parc. KN-C č. 162/2 taktiež s kultúrou zastavaná plocha má pod sebou v zátvorke uvedené dovysvetlenie, že ide o „dvor, dom“. Z údajov uvádzaného geometrického plánu teda nevyplýva, že daná nehnuteľnosť je skutočne v nejakej časti zastavaná. Žalovaný toto svoje tvrdenie ničím iným, než danou prílohou Znaleckého posudku nepodložil, pričom zo strany žalobcu súčasne došlo k popretiu všetkých žalovaným uvádzaných „nepodložených“ tvrdení.

Pokiaľ ide o žalovaným navrhované vyžiadanie si dokladov od katastrálneho odboru Okresného úradu Dolný Kubín o hlasovaní komisie v rámci procesu ROEP týkajúcich sa predmetnej nehnuteľnosti, z vyjadrenia zástupcu žalovaného, nepovažoval za jednoznačne zrejmé, či naďalej na takomto dôkaze zotrval, pričom však v kontexte so skutkovým tvrdením povereného pracovníka žalobcu na pojednávaní je zrejmé, že ak komisia podľa neho nemala odkiaľ vedieť o duplicitě vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti, z toho logicky vyplýva, že nebol dôvod, pre ktorý by mal mať žalobcov zástupca v komisii v čase REOP dôvod čokoľvek riešiť a komisia nejakou hlasovať ohľadne predmetnej nehnuteľnosti. Nebolo zrejmé, čo nové a potrebné pre rozhodnutie vo veci by malo ako niečo neznáme alebo sporné objasniť navrhované vyžiadanie si delimitačného protokolu od žalobcu ako dokladu preukazujúceho prechod spornej časti nehnuteľnosti z Československého štátu – MsNV Dolný Kubín do vlastníctva žalobcu, ak už zo samotnej žaloby vyplýva, že v čase spisovania tohto protokolu predmetná nehnuteľnosť nebola v katastri evidovaná, keďže po THM už nebola vo vtedajšej evidencii nehnuteľností evidovaná dovtedajšia parcela EN č. 289/4, ktorej časť predstavuje predmetnú nehnuteľnosť, a ktorej parcelné číslo a geometrické určenie bolo stanovené až po zápise diela ROEP do katastra. Samotný žalobca urobil nesporným to, že daná parcela a rovnako ani parc. EN č. 289/4 (z ním uvádzaných dôvodov) nebola obsiahnutá v delimitačnom protokole spísanom s poukazom na § 14 ods. 1 ZoMO. Pokiaľ ide o navrhovaný výsluch znalca, takýto dôkaz avšak bez bližšieho zdôvodnenia bol síce prvýkrát navrhnutý už v duplike žalovaného, avšak bez toho, že by čímkoľvek zdôvodnil potrebnosť jeho vykonania, čo sa nezmenilo ani na predbežnom prejednaní sporu a bez konkrétneho zdôvodnenia vykonania práve takéhoto dôkazu to zostalo aj po poslednom vyjadrení žalovaného prostredníctvom jeho zástupcu daného podaním zo 16.10.2023. Nespornými pritom zostali závery Znaleckého posudku aj v tom smere, že predmetná nehnuteľnosť bola vytvorená z časti bývalej PK parc. č. 289 zapísanej v PK vložke č. XX k. ú. F., konkrétne z jej časti, ktorá následne predstavovala vytvorenú parc. EN č. 289/4

existujúcu do vykonania THM. Až na pojednávaní žalovaný (a aj jeho zástupca) začal uvádzať nové skutočnosti, konkrétne, že žalovaný žiadal od znalca aj ďalšie odpovede po tom, ako mu bola ešte pred oficiálnym doručením zaslaná znalcom predbežná verzia Znaleckého posudku a začal sa zmieňovať o (nejakej) parcele č. 7289. Hoci z týchto nových tvrdení nedokázal usúdiť, čo nové a súčasne významné pre rozhodnutie veci by malo byť vylúčením znalca zisťované, čo je jeden z dôvodov, pre ktorý takýto dôkaz nevykonal, keďže vykonanie takého dôkazu by si nutne vyžiadalo odročenie pojednávania, s poukazom na § 153 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súčasne využil sudcovskú koncentráciu konania. Bolo povinnosťou žalovanej strany nielen včas formálne navrhnúť príslušný dôkazný prostriedok, ale súčasne uviesť aj rozhodné skutočnosti, ktoré takýmto spôsobom majú byť objasňované, aby súd mohol včas posúdiť potrebnosť vykonania takého dôkazu. Zdôraznil, že správnosť záverov Znaleckého posudku žalovaný nijakým spôsobom, tobôž nejakými konkrétnymi námietkami nespochybnil. To, že mal od znalca žiadať objasnenie aj nejakých ďalších, než v posudku uvádzaných skutočností, začal žalovaný prvýkrát tvrdiť až na pojednávaní. Žalovaný teda včas neoznačil takýto dôvod, pre ktorý na pojednávaní navrhoval vypočuť znalca.

Nakoľko z dôvodov uvádzaných vyššie vykonané dokazovanie preukázalo existenciu vlastníctva žalobcu k predmetnej nehnuteľnosti, ktorá je aktuálne v katastri zapísaná na meno žalovaného, žalobe v celom rozsahu vyhovel.

3.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s ohľadom na plný úspech žalobcu v tomto spore tak, že priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov tohto konania. Návrh žalovaného (žiadajúceho v rámci rozhodovania o trovách konania „zohľadniť“ účelnosť zastupovania žalobcu advokátskou kanceláriou, nakoľko tento má disponovať dostatočným personálnym vybavením – osobami s právnickým vzdelaním, aby v tomto spore mohol konať sám) nepovažoval za dôvodný, a to s poukazom na rozsudok tunajšieho krajského súdu z 22.02.2023 č. k. 7Co/183/2022-647, ktorým odvolací súd judikoval, že trovy konania vzniknuté v súvislosti so zastupovaním strany advokátom (vyjmúc celkom výnimočných situácií, najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom) je potrebné považovať zásadne za vynaložené účelne na riadne uplatnenie, resp. bránenie práva na súde, a to s odkazom na čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR s tým, že právo na právnu pomoc sa priznáva každému, pričom orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkovi, aby v konaní pred nimi využíval právnu pomoc, keď súčasťou tohto základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania (sp. zn. IV. ÚS 84/2014 a III. ÚS 457/2014).

4.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Uviedol, že sa domnieva, že okresný súd sa v napadnutom rozhodnutí nesprávnym spôsobom vysporiadal s otázkou dobromyseľného nadobudnutia nehnuteľnosti od nevlastníka. Spornú nehnuteľnosť nadobudol od osoby riadne zapísanej v katastri nehnuteľností, ktorá predmetnú nehnuteľnosť nadobudla na základe dedičského rozhodnutia. V čase uzatvárania kúpnej zmluvy nemal a ani nemohol mať vedomosť o kúpnej zmluve z roku 1972 uzatvorenej medzi právnym predchodcom právnej predchodkyne žalovaného (I. J.) a Československým štátom- Miestny národný výbor Dolný Kubín. Pri uzatvorení kúpnej zmluvy zo dňa 13.11.2019 bol teda dobromyseľným nadobúdateľom nehnuteľnosti, ktorý nemohol mať vedomosť, že nadobudol nehnuteľnosť od nevlastníka. Žalobca od roku 1972, kedy mal nadobudnúť spornú nehnuteľnosť do svojho vlastníctva, sa nedostatočným spôsobom zaujímal o dotknutý pozemok a nedostatočným spôsobom reagoval na existenciu následného zápisu duplicity vlastníctva, čo vyplýva z vykonaného znaleckého dokazovania. Zároveň žalobca v procese ROEP ako predseda komisie ROEP nevykonal potrebné právne kroky na riadny zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľnosti svedčiaceho v prospech žalobcu. Z uvedeného dôvodu má za to, že žalobca svojim nesprávnym, nezodpovedným a nedostatočným výkonom svojich vlastníckych práv zapríčinil existenciu právneho stavu, ktorý mal za následok zápis vlastníckeho práva v katastra nehnuteľností, ktorý svedčil v prospech p. I. J. a následne v prospech p. F. J., od ktorej žalovaný v dobrej viere nadobudol spornú nehnuteľnosť.

Súd prvej inštancie nevykonaním navrhnutého dokazovania formou vylúčením znalca nedostatočne zistil skutkový stav potrebný na posúdenie skutočností či a akým spôsobom žalobca zapríčinil existenciu zápisu v katastri nehnuteľností, ktorý svedčil v prospech p. F. J., a ktorý bol podkladom pre uzatvorenie kúpnej zmluvy zo dňa 13.11.2019. Podľa jeho názoru je v konaní nutné skúmať akým spôsobom žalobca nakladal so svojimi právami k spornému pozemku a to najmä v rámci procesu ROEP, nakoľko závery komisie ROEP boli podkladom na vykonanie zápisu v katastri nehnuteľností; zápis vlastníckeho práva

v katastri nehnuteľnosti v prospech p. I. J. a následné dedičské rozhodnutie, ktorým nadobudla spornú nehnuteľnosť p. F. J. sú dôležitými skutočnosťami majúcimi zásadný vplyv na jeho dobromyseľnosť pri nadobúdaní predmetnej nehnuteľnosti.

V súlade s právnym názorom obsiahnutým v náleze Ústavného súdu SR zo dňa 16.03.2016 sp. zn. I. ÚS 549/2015 mal za to, že žalobca ako nedbalý vlastník zapríčinil existenciu právneho stavu, ktorý bol podkladom pre uzatvorenie kúpnej zmluvy zo dňa 13.11.2019, a preto je potrebné poskytnúť právnu ochranu v spore o určenie vlastníckeho práva jemu na úkor žalobcu hoci nadobudol spornú nehnuteľnosť od nevlastníka.

V ďalšom vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania namietal, že jednak na strane žalobcu nie sú dané nevyhnutné dôvody na právne zastúpenie žalobcu prostredníctvom advokáta a to z dôvodu existencie dostatočného právneho aparátu zamestnancov žalobcu, a jednak z dôvodu, že to bol právne žalobca, kto svojim nesprávnym postupom v procese ROEP a nedostatočným postupom pri správe a ochrane majetku nadobudnutého pred viac ako 50 rokmi zapríčinil vznik súdneho konania, predmetom ktorého je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Uvedené skutočnosti možno považovať aj za dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, ktoré umožňujú nepriznať účastníkom nárok na náhradu trov konania.

Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí nedostatočným spôsobom vysporiadal aj so vznesenou námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní.

S poukazom na ustanovenie §15c ods. 1 písm. a) ZoMO (v zmysle ktorého do vlastníctva žalobcu neprešli zastavané pozemky, na ktorých sú umiestnené budovy a iné stavby a zariadenia, ktoré neprechádzajú do vlastníctva obcí podľa § 2 alebo § 15b) namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Podľa názoru žalovaného sporný pozemok, ktorý sa nenachádza ani v delimitačnom protokole, ktorý bol predložený v konaní, neprešiel do vlastníctva žalobcu a to z dôvodu, že do uvedeného pozemku zasahuje stavba súpisné číslo XXXX.

5.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného zdôraznil nemožnosť nadobudnúť vlastnícke právo na základe absolútne neplatného právneho úkonu, a to s poukazom na uznesenie Veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VObdo/2/2020 zo dňa 27.04.2021 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/144/2010 zo dňa 30.03.2011.

Podľa jeho názoru na strane žalovaného existovali v čase uzavretia kúpnej zmluvy s p. J. zo dňa 13.11.2019 pochybnosti o skutočnom vlastníctve pozemku, a to aj z toho dôvodu, že sporný pozemok rovnako ako pozemok, ktorý bol v osobnom užívaní rodičov žalovaného (parc. č. 289/3), a tiež pozemok, ktorý rodičia žalovaného nadobudli od žalobcu na podklade Kúpnej zmluvy č. 1/2004 (CKN parc. č. 165/3) bol súčasťou pôvodnej parc. č. 289, ktorá bola vo výlučnom vlastníctve Československého štátu – MsNV Dolný Kubín, neskôr žalobcu. Dobromyseľnosť musí byť posudzovaná objektívne a nie len zo subjektívneho hľadiska držiteľa. V prejednávanej veci mal resp. mohol mať žalovaný pochybnosť o tom, že nadobúda spornú nehnuteľnosť od nevlastníka s ohľadom na úpravu vlastníckych vzťahov jeho rodičov, ktorý v roku 2004 uzavreli so žalobcom kúpnu zmluvu k pozemku, ktorý bol súčasťou pôvodnej parc. č. 289, a v ktorej je výslovne skonštatované výlučné vlastnícke právo žalobcu k pozemku s parc. č. 289.

Žalovaný mal už v čase uzavretia kúpnej zmluvy s p. J. vedomosť o tom, že vlastníctvo uvedenej nehnuteľnosti je sporné, o čom svedčí už len tá skutočnosť, že objednávka na vyhotovenie znaleckého posudku č. 1/2023 predloženého ako dôkaz do súdneho konania bola vykonaná na základe žiadosti oboch sporových strán.

V ďalšom uviedol, že o tom čo bude predmetom ROEP, a aký bude konečný výsledok schváleného ROEP, nerozhoduje zriadená komisia, ale rozhoduje o tom rozhodnutím príslušný správny orgán, ktorým v súčasnosti je väčšinou okresný úrad, odbor katastrálny. Úlohou komisie je spolupráca so štátnymi orgánmi a s účastníkmi konania pri príprave a pri organizačnom zabezpečení, zabezpečovaní a zhromažďovaní podkladov na rozhodnutie správneho orgánu a posudzovať námietky voči ROEP, ak vzniknú nejaké sporné záležitosti. V čase spracovania ROEP nemal k dispozícii Kúpnu zmluvu zo dňa 11.07.1972, ktorej zmluvnou stranou nebol, a ani GP č. 761-0740-72 z 02.09.1972, na základe ktorých Československý štát v 70 rokoch nadobudol okrem iného spornú nehnuteľnosť do vlastníctva. Tieto doklady mal však k dispozícii spracovateľ ROEP, aj vtedajšia správa katastra.

Namietal, že ako skutočný vlastník nebol nedbalým vlastníkom, pretože sa o možnej chybe pri spracovaní ROEP dozvedel až od geodeta, ktorý na žiadosť žalovaného sporný pozemok zameriaval za účelom jeho následného rozdelenia a ihneď začal konať a kontaktoval žalovaného, čo bolo potvrdené aj žalovaným. Štát nadobudol sporný pozemok pred cca 50 rokmi a na žalobcu vlastnícke právo k nemu prešlo od štátu ex lege (účinnosťou ZoMO dňa 01.05.1991) v turbulentnej dobe zmeny režimov a vzniku obcí ako jednotiek samosprávy, a to bez podrobnej dokumentácie a evidencie v katastri a zavedených systémov a procesov. Z toho dôvodu sú nedôvodné aj námietky žalovaného v súvislosti s tým, že žalobca v procese ROEP ako predseda komisie ROEP nevykonal potrebné právne kroky na riadny zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností svedčiaceho v prospech žalobcu. Zodpovednosť za to, čo bude predmetom ROEP a aký bude konečný výsledok schváleného ROEP je úlohou príslušného správneho orgánu. Žalovaný začal totožné námietky v súvislosti s aplikáciou § 15c ods. 1 písm. a) ZoMO uvádzať prvýkrát až na pojednávaní, a nie v rámci svojich písomných vyjadrení.

Žalovaný svoje tvrdenia ohľadne zastavanosti spornej plochy v rámci súdneho konania pred súdom prvej inštancie žiadnym spôsobom nepreukázal. Z LV č. XXXX, k. ú. F. vyplýva, že pozemok s KN-E parc. č. 298/1 je evidovaný ako orná pôda, a nie ako zastavané plochy a nádvoría.

Skutočnosť, že sporný pozemok nebol súčasnosťou delimitačného protokolu nepreukazuje nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie v tejto veci. Predmetom návrhu na zápis do evidencie nehnuteľností zo dňa 15.07.1991 bol návrh na zápis prechodu vlastníckeho práva štátu na obec v evidencii nehnuteľností aj pre k. ú. F.. Prílohou tohto návrhu boli výpisy z LV č. X. Pozemok s parc. č. EN pred THM č. 289/4 (zapísaný v LV č. X) nemal priradené parcelné číslo EN po THM, na základe čoho technicky nebolo možné uvedený pozemok zapísať do LV č. XXXX s evidovaným vlastníkom Mesto Dolný Kubín. Napriek tomu, že nebol vykonaný zápis aj k uvedenému pozemku, tak aj vo vzťahu k nemu je nutné aplikovať príslušné ustanovenia ZoMO, nakoľko k prechodu vlastníckeho práva dochádza ex lege, pričom akékoľvek zápisy vlastníckeho práva majú výlučne deklaratórnu povahu. Z uvedeného je preto zrejmé, že na neho prešlo v zmysle § 2 ods. 1 a 7 ZoMO zo štátu vlastnícke právo k jednotlivým pozemkom.

K nevykonaniu navrhovaného dôkazu výsluchom znalca uviedol, že súd správne aplikoval zásadu sudcovskej koncentrácie konania. Vykonanie takéhoto dôkazu by bolo rovnako aj neúčelné a nehospodárne, pretože znalec by sa nevedel vyjadriť k tomu, či a akým spôsobom mal zapríčiniť existenciu zápisu v katastri nehnuteľností, ktorý svedčil v prospech p. F. J.. Znalec bol vybraný po dohode sporových strán, otázky na znalca boli určené tiež ich dohodou a znalcovi boli po dohode sporových strán predložené všetky dostupné listinné dokumenty (ktoré si obstaral aj sám priamo od príslušného správneho orgánu), na základe ktorých vypracoval Znalecký posudok (ktorého závery žalovaný nikdy nespochybňoval). Znalec sa rovnako vyjadroval k tomu, na základe čoho bola ako vlastníčka na príslušnom LV zapísaná p. F. J.. Všetky rozhodujúce skutočnosti už vyplývali zo Znaleckého posudku, a nebol nutný výsluch znalca. Znalecký posudok predložil spolu s podanou žalobou, na základe čoho mohol žalovaný uviesť svoje tvrdenia o tom, že žiadal od znalca aj ďalšie odpovede po tom, ako mu bola ešte pred oficiálnym doručením zaslaná znalcom predbežná verzia Znaleckého posudku (a najmä uviesť, o aké odpovede išlo) už v rámci svojho vyjadrenia k podanej žalobe, čo však žalovaný nevykonal. Vo vzťahu k odvolacím námietkam voči rozhodnutiu o trovách konania s poukazom na nálezy ústavného súdu (sp. zn. IV. ÚS 84/2014 a III. ÚS 457/2014), uznesenia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 7 Cdo 93/2013 sp. zn. 4MCdo/16/2014 zo dňa 29.09.2015) a § 19 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, uviedol, že nevidí relevantný právny dôvod, na základe ktorého by mu nemali byť priznané trovy právneho zastúpenia. To, že disponuje vlastným právnym odborom neznamená, že disponuje pracovníkmi s právnickým vzdelaním, ktorí by ho boli spôsobilí kvalifikovane zastupovať v konaní pred súdom, v rámci civilného sporového konania. Žalovaný nemôže neúčelnosť trov konania odôvodňovať tým, že sa rozhodol nechať zastúpiť v konaní advokátom, nakoľko si uplatňuje svoje ústavné právo na právnu pomoc v súdnom konaní. V predmetnom súdnom konaní bol úspešný aj na základe toho, že mu bola poskytnutá odborná kvalifikovaná právna pomoc. Takto vynaložené jeho trovy právneho zastúpenia potom nemožno vnímať ako neúčelné za žiadnych okolností. V uvedenej veci je nanajvýš logické a štandardné, že má svoje vlastné právne oddelenie (pozostávajúce zo 4 pracovníkov), nakoľko je okresným mestom s takmer 20.000 obyvateľmi, ktoré rieši mnohé otázky, na ktoré je nutné právnické vzdelanie zamestnancov. Uvedené ho však nezabavuje práva zvoliť si v súdnom konaní advokáta, ktorý ho bude zastupovať v špecifickom súdnom konaní. Navyše jeho zastupovanie v súdnom konaní nepredstavuje (na rozdiel od kvalifikovaného právneho zástupcu - advokáta) ani štandardnú a pravidelnú pracovnú náplň zamestnancov žalobcu. V prípade vedenia súdneho konania nepostačuje znalosť právnych predpisov výlučne týkajúcich sa oblasti tzv. preneseného výkonu štátnej správy alebo

samosprávy, ale aj znalosť ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, nielen hmotného práva, ale za účelom priebehu súdneho konania aj procesných kódexov, ktoré však ovláda výlučne kvalifikovaný právny zástupca (nie zamestnanci žalobcu) a skúsenosti a získaná právna prax úspešného právneho zastupovania advokátom v súdnom konaní. Právne služby na území Slovenskej republiky sú oprávnení poskytovať výlučne advokáti. Z jeho strany nešlo o konanie v rozpore s dobrými mravmi resp. zneužitie práva na úkor žalovaného, ale o využitie jeho ústavného práva na právnu pomoc v súdnom konaní. Zároveň mal za to, že v prejednávanej veci nie je priestor pre aplikáciu § 257 CSP, nakoľko tu neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, v súvislosti s čím poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1VOBdo/2/2021 zo dňa 29.09.2021, publikáciu Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol.: Veľký komentár – Civilný sporový poriadok, vydanie z roku 2016, str. 933-934, nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 178/2019 zo dňa 26.05.2020. Pokiaľ by odvolací súd aplikoval v prejednávanej veci § 257 CSP, jeho účel dosiahnutia spravodlivosti bude popretý, pretože týmto spôsobom bude práve on sankcionovaný za to, že napriek tomu, že bol nútený voči žalovanému podať žalobu o určenie vlastníckeho práva, pretože práve žalovaný, ktorý disponoval Znaleckým posudkom (ktorého zadávateľom bol aj žalovaný), ktorého obsah žalovaný nerozporoval, napriek záverom tohto Znaleckého posudku, zapríčinil vedenie súdneho konania v prejednávanej veci. Uviedol, že z jeho strany bola snaha o mimosúdne riešenie sporu (predžalobná výzva zo dňa 13.04.2023), vo vzťahu ku ktorému žalovaný prezentoval negatívne stanovisko.

6.

Žalovaný vo svojej replike opätovne opakujúc i časť svojej odvolacej argumentácie uviedol, že vo fáze pred podaním žaloby mal záujem vyriešiť vec mimosúdne, pričom zo strany žalobcu mu boli uvádzané nepotvrdené a nepreukázané skutočnosti týkajúce sa sporného pozemku. Z uvedeného dôvodu s cieľom odstrániť akékoľvek pochybnosti o spornom pozemku súhlasil s vypracovaním Znaleckého posudku č. 01/2023. Z uvedeného posudku podľa jeho názoru zrejme vyplýva, že žalobca v rámci procesu ROEP nesprávnym a nedostatočným postupom spôsobil vznik zápisu vlastníckeho práva k spornému pozemku v prospech p. I. J.; následne uvedený pozemok bol predmetom dedičského konania, v rámci ktorého tento majetok nadobudla p. F. J., ktorá v roku 2019 spornú nehnuteľnosť predala žalovanému. Dobromyseľnosť nadobúdateľa nehnuteľnosti je potrebné skúmať v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy v roku 2019, kedy sa nepochybne stal dobromyseľným nadobúdateľom nehnuteľnosti, nakoľko v čase jej uzatvorenia nemal a ani nemohol mať vedomosť o skutočnostiach týkajúcich sa kúpnej zmluvy z roku 1972 uzatvorenej medzi Československým štátom- Miestny národný výborom Dolný Kubín a p. I. J.. Žalobca však nepochybne vedomosť o vyššie uvedených skutočnostiach mal resp. uvedenú vedomosť mať mal, pričom minimálne v rámci procesu ROEP mal žalobca uskutočniť kroky k zosúladieniu zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností so skutočným právnym stavom veci. V rámci procesu ROEP žalobca nadobudol do vlastníctva pozemok parcela registra E číslo 7289, ktoré vznikla z pôvodnej parcely registra E číslo 289, ktorej zvyšná časť je predmetom konania.

V otázke trov konania uviedol, že zásadne nepopiera právo žalobcu splnomocniť na svoje zastupovanie advokáta avšak nesúhlasí s tým, aby bol nútený znášať nároky na právne zastupovanie žalobcu za stavu, kedy disponuje osobitným právnym oddelením s dostatočným množstvom zamestnancov s právnym vzdelaním, ktorí majú nepochybne dostatočné právnické vzdelanie na zastupovanie žalobcu v konaní pred súdom. Zároveň vzhľadom na nečinnosť žalobcu v procese ROEP, kedy žalobca mohol a mal odstrániť pochybnosti o vlastníctve sporného pozemku, sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP na nepriznania žalobcovi nároku na náhradu trov konania.

7.

Žalobca nevyužil svoje právo reagovať na repliku žalovaného duplikou.

8.

Krajský súd v Žiline ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

9.

Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie zo skutočností zadokumentovaných v spise dospel k správny skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil. Nakoľko odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov a v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje.

10.

Vzhľadom k tomu, že podstata odvolacej argumentácie je len opakovaním tvrdení a názorov žalovaného prezentovaných už pred súdom prvej inštancie, na ktoré napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vyčerpávajúcim spôsobom reflektovalo v každom jednom ohľade, odvolací súd nepovažoval za potrebné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia z hľadiska jeho presvedčivosti dopĺňať o žiadne ďalšie dôvody zdôrazňujúce správnosť napadnutého rozhodnutia, na ktorého odôvodnenie v celom rozsahu odkazuje. V tejto súvislosti zároveň odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

11.

Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12.

Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých konajúci súd založil svoje rozhodnutie. Súd prvej inštancie zaoberajúc sa aj argumentáciou žalovaného v odôvodnení svojho rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo deklaroval výlučné vlastníctvo žalobcu k predmetu sporu a zároveň prečo nemohol žalovaný platne nadobudnúť vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti.

13.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že sa síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, teda aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998); a na tieto argumenty žalovaný dostal dostatočnú odpoveď zo strany napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Navyše odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní teda nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (napr. uznesenia sp.zn. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 342/2010).

14.

Odvolací súd akcentuje, že len sama polemika s rozhodnutím súdu prvej inštancie alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu.

15.

Čo sa týka požiadavky žalovaného na aplikáciu § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania, túto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

16.

V zmysle konštantnej judikatúry (II. ÚS 113/2019 – 44/2019) aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa zásady úspechu v konaní, príslušný súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Takéto rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

17.

Podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Nevytvára však priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľie), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (nález II. ÚS 261/2018).

18.

V súdnej veci odvolací súd nevzhladol žiaden dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by žalujúcej strany nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania (tak prvostupňového ako i odvolacieho).

19.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v plnom rozsahu (t.j. v rozsahu 100 %) proti žalovanému, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)